
ПРАВА НА ЧОВЕКА

СТАНОВИЩЕ № 8 (2013) НА КОНСУЛТАТИВНИЯ СЪВЕТ НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ПРОКУРОРИ ОТНОСНО ОТНОШЕНИЯТА МЕЖДУ ПРОКУРОРИТЕ И МЕДИИТЕ

одобрено от КСЕП на неговото 8-о пленарно заседание
(Ереван, 8–9 октомври 2013 г.)

1. ВЪВЕДЕНИЕ

1. Консултативният съвет на европейските прокурори (КСЕП) е създаден от Комитета на министрите на Съвета на Европа през 2005 г. със задачата да предоставя становища относно функционирането на прокурорските служби и да насърчава ефективното изпълнение на Препоръка Rec (2000) 19 на Комитета на министрите, отправена към държавите членки за ролята на прокуратурата в системата на наказателното правосъдие.

2. Комитетът на министрите инструктира КСЕП да приеме становище през 2013 г. относно отношенията между прокурорите и медиите.

3. Настоящият проект на становище е изготвен от КСЕП на базата на отговорите на 36 държави членки на изпратен въпросник.¹

4. От отговорите става видно, че различните аспекти, съставляващи отношенията между прокурорите и медиите, са установени от Конституцията и/или националното законодателство, или от вътрешни регулаторни инструменти (напр. инструк-

¹ Вж. отговорите на държавите членки на изпратения въпросник на уебсайта на КСЕП (www.coe.int/csrc) в раздел „Предварителни разработки – отношения между прокурорите и медиите“.

ции и заповеди на главния прокурор, правила на поведение, етични кодекси и др.).

5. Разнообразният характер на правните системи на държавите членки предполага различията в начина на комуникация между прокурорите и медиите, като им придава отличителни задачи и роли, но винаги в условията на зачитане на правата на човека и основните свободи.

А. Референтни документи

6. КСЕП подчертава важноста на препратките към Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ) и към съдебната практика на Европейския съд за правата на човека (наричан по-долу Съдът).

7. КСЕП обръща специално внимание на правилното съотношение между основните права на свобода на изразяване и на информираност, гарантирани от чл. 10 ЕКПЧ, и правото и задължението на медиите да информират обществото по въпроси, свързани с правни производства, и презумпцията за невиновност до доказване на противното, правото на справедлив процес и правото на зачитане на личния и семейния живот, гарантирани от чл. 6 и чл. 8 ЕКПЧ.

8. КСЕП взема под внимание следните препоръки на Комитета на министрите на Съвета на Европа относно работата на прокурорите:

– Препоръка Rec (2000) 19 за ролята на прокуратурата в системата на наказателното правосъдие, в частност § 6 относно правото на прокурорите на свобода на изразяване; § 7, засягащ тяхното обучение; § 20, разглеждащ изискването за обективност и справедливост, както и задълженията и отговорностите по отношение на участниците в процеса (§ 24–36);

– Препоръка Rec (2012) 11 за ролята на прокурорите извън системата на наказателното правосъдие, в частност § 4–9.

9. КСЕП взема предвид и други инструменти, одобрени от Съвета на Европа, а именно:

– Конвенция за защита на лицата във връзка с автоматичната обработка на лични данни (ETS № 108);

– Препоръка Rec (2002) 2 относно достъпа до официални документи и Препоръка Rec (2003) 13 за предоставяне на информация чрез медиите във връзка с наказателни производства;

– Препоръка Rec (2011) 7 относно ново понятие за медиите.

10. КСЕП се обляга на принципите, заложен в нейното съвместно Становище с Консултативния съвет на европейските съдии (КСЕС), за отношенията между съдиите и прокурорите в демократичното общество – „Декларацията от Бордо“ (2009), както и в Становища на КСЕС № 7 (2005) „Правосъдието и обществото“ и № 14 (2011) „Правосъдието и информационните технологии (ИТ)“.

11. КСЕП взема предвид и други документи на ООН, имащи отношение към темата, а именно Правилата относно минималните стандарти за осъществяване на правосъдие по отношение на ненавършили пълнолетие лица (Пекински правила)² и Ръководните принципи на ООН за ролята на прокурорите (1990). КСЕП взема под внимание и Стандартите относно професионалните отговорности и Декларацията за основните права и задължения на прокурорите, приети от Международната асоциация на прокурорите през 1999 година.

Б. Област на действие

12. Настоящото становище цели въвеждането на препоръки за улесняване на достъпа на медиите до подходяща информация и насърчаването на реална комуникация между прокурорите и медиите по начин, съвместим с националното законодателство и международните ангажименти на държавите членки.

13. Становището, изготвено с оглед на мандата на КСЕП, е насочено към работата на прокурорите и не би следвало да се разглежда като препоръка към представителите на медиите. КСЕП изпълнява своя ангажимент да съдейства за нарастване на разбирането от страна на медиите и на обществото като цяло за ролята на прокурорите и правосъдната система. КСЕП призовава представителите на журналистическата и на всички останали заинтересовани съсловия да се запознаят с представеното становище и

² Пекинските правила са приети от Общото събрание на ООН с Резолюция 40/33 от 29 ноември 1985 г.

да участват в процеса на неговото разпространение до по-широка аудитория.

14. При съблюдаване на ограниченията на § 21, § 23, § 25 и § 26 по-долу разнообразните задачи и функции на прокурорите като цяло се разглеждат в контекста на основното право на свобода на изразяване и информираност. Настоящото становище има отношение към всички видове прокурорски дейности и всички клаузи, свързани с дейности, изпълнявани в сферата на наказателното правосъдие, се отнасят *mutatis mutandis* и за действията на прокурорите извън конкретната сфера.

15. Поради обстоятелството, че по принцип данните, разглашавани от прокурорите, представляват информация от обществен интерес, принципите, изложени в становището, са валидни включително при използването на нови методи или комуникационни политики за разпространяване на информация от страна на прокурорите.

16. Що се отнася до обхвата на термина „медия“, заключенията, принципите и препоръките, формулирани главно по отношение на печатните медии, се прилагат с еднаква сила и по отношение на аудио-визуалните и електронните медии, в това число интернет.

II. ОСНОВНИ ПРИНЦИПИ

17. Отношенията между прокурорите, медиите и страните в производства се основават на три основни групи принципи:

– принципи, осигуряващи подходящ баланс между необходимостта да се гарантира осъществяването на независимо, обективно и прозрачно правосъдие, от една страна, и от друга страна, зачитането на други основни права като свободата на изразяване³ и свободата на пресата, които от своя страна могат да бъдат предмет на ограничения, които са водени от правни основания,

³ По чл. 10 ЕКПЧ Съдът нееднократно е постановявал, че „свободата на изразяване представлява един от най-важните фундаменти на демократичното общество, едно от основните условия за неговия прогрес и за изявата на отделния индивид“ (вж. *Лингенс срещу Австрия*, № 9815/82, 8 юли 1986 г.; *Сенер срещу Турция*, № 26680/95, 18 юли 2000 г.; *Тома срещу Люксембург*, № 38432/97, 29 юни 2001 г.; *Маронек срещу Словакия*, № 32686/96, 19 юли 2001 г.; *Диханд и др. срещу Австрия*, № 29271/95, 26 февруари 2002 г.).

преследват една или повече законни цели, например защита на правата на другите, безпрепятствено протичане на разследванията или защита на личния живот, представляват необходимост в едно демократично общество и са пропорционални на законни цели, имащи отношение към неотложни въпроси, свързани със социалните потребности;

– принципи, защитаващи правата на отделния индивид, в частност правата на обвиняемите и жертвите (в това число правото на достойнство, личен живот⁴ и сигурност, както и презумпцията за невинност⁵);

– принципи, свързани с процесуални права, особено в случаите, когато прокурорът участва като равнопоставена страна в съдебния спор (например изискването за равнопоставеност на страните и справедлив процес).

При конфликт между гореизброените принципи следва да бъде търсен подходящият баланс между тях.

Свобода на изразяване и свобода на пресата

18. Всеки има право на свобода на изразяване, включително участниците в правни процедури.

19. Прокурорите също разполагат с правото на свобода на изразяване⁶ при спазване на принципите на служебната тайна, на

⁴ Съдът многократно е подчертавал важноста на позитивните задължения на държавата съгласно чл. 8 ЕКПЧ по отношение на зачитането на правото на личен живот на лица, срещу които се водят текущи наказателни производства (*А. срещу Норвегия*, № 28070/06, 9 април 2009 г.) (в цитираното решение вж. също Принцип 8 от Допълнение към Препоръка Рес (2003) 13 на Комитета на министрите до държавите членки за предоставяне на информация чрез медиите във връзка с наказателни производства).

⁵ По мнение на Съда презумпцията за невинност „ще бъде накрънена, ако официално изявление във връзка с подсъдим носи идея за виновност, при положение че такава все още не е установена по законен път. Достатъчно е изявлението да съдържа мотивация, дори и незаявена формално, която да навежда на мисълта, че магистратът счита въпросното лице за виновно“ (*Дактарас срещу Литва*, № 42095/98, § 41, 10 октомври 2000 г.).

⁶ Съдът утвърждава, че защитата по чл. 10 обхваща и работното място общо и в частност по отношение на държавните служители (*Гуя срещу Молдова (Голяма камара)*, № 14277/04, § 52, 12 февруари 2008 г.). В делото *Харабин срещу Словакия* (№ 58688/11, § 149, 20 ноември 2012 г.) Съдът постановява, че принадлежността на лицето към съдебната система (в случая ищецът е председател на Върховния съд) не го лишава от защита по смисъла на чл. 10 ЕКПЧ.

задължението за поверителност, на задължението за дискретност⁷ и обективност. При появите си в медиите, независимо от характера на появата, те трябва да съзнават възможните рискове да бъдат накърнени безпристрастността и авторитетът на прокурорската служба.

20. Необходими са гаранции за свободата на пресата по време на процесуални действия.⁸ Съдебната практика по отношение на чл. 10 ЕКПЧ гласи, че е дълг на пресата да съобщава информация или идеи по въпроси от обществен интерес⁹, което включва в себе си и правото на обществото да получава такава информация и позволява на пресата да изпълнява ролята на обществен страж – *public watchdog* (съгласно терминологията на Съда). Изпълнявайки тази роля, пресата допълнително ще отстоява правата си, като дава своя принос към дебатите по въпроси от законен обществен интерес.¹⁰

⁷ Съдът „съзнава, че служителите са обвързани от изискването за лоялност, поверителност и дискретност към работодателя. Това важи с особена сила за държавните служители предвид характера на държавната служба, който задължава към лоялност и дискретност“ (*Гуя срещу Молдова* (Голяма камера), № 14277/04, § 70, 12 февруари 2008 г.). От това следва, че разкриването на информация от държавни служители, получена в рамките на професионалните им задължения, макар и по въпроси от обществен интерес, следва да бъде разглеждана в контекста на задължението им за лоялност и дискретност (*Кудешикина срещу Русия*, № 29492/05, § 85, 26 февруари 2009 г.; вж. също делото *Гуя срещу Молдова* (Голяма камера), № 14277/04, § 72–78, 12 февруари 2008 г.). По-специално в делото *Озтинар срещу Турция*, № 20999/04, 19 октомври 2010 г., Съдът утвърждава, че държавата има законово основание да изисква от държавните служители с оглед на техния статут да спазват принципа на неутралност във връзка с чл. 10 или за дискретност по отношение на изразяването на религиозните им убеждения в публичното пространство (*Куртулмуш срещу Турция*, № 65500/01, 24 януари 2006 г.). Тези принципи се отнасят *mutatis mutandis* към чл. 8 ЕКПЧ. Във връзка с това Съдът отбелязва, че професионалната етика на съдиите може да има пресек над правото им на личен живот, когато поведението им – макар и като частни лица – навреди на авторитета или на репутацията на съдебната власт.

⁸ Вж. делото *Сънди Таймс срещу Обединеното кралство* (№ 1) (№ 6538/74, § 65, 26 април 1979 г.), в което Съдът постановява, че „общите принципи, произтичащи от практиката по чл. 10, „са в еднаква степен приложими и по отношение на правораздаването, което обслужва интересите на общността като цяло и изисква сътрудничеството на една добре осведомена общественост“.

⁹ Вж. *inter alia* *Обзървър и Гардиън срещу Обединеното кралство*, № 13585/88, 26 ноември 1991 г.

¹⁰ Вж. *Бладет Тромсё и Стенсаас срещу Норвегия* (Голяма камера), № 21980/93, 20 май 1999 г.

21. В рамките на комуникацията си с медиите прокурорите са длъжни да гарантират, че свободата на изразяване и свободата на пресата няма да имат предимство пред законните права и интереси на отделния индивид (в това число уязвимите слоеве на обществото като ненавършилите пълнолетие лица, жертвите на престъпления, членовете на семействата на обвиняеми лица), изискванията за защита на личните данни и задължението за поверителност.

Свобода на получаване и предаване на информация

22. Необходими са гаранции за общественото право на информираност.¹¹ Начинът на получаване на информация обаче може да варира в зависимост от конкретните обстоятелства на производството и да подлежи на ограничения с оглед на зачитането на основните принципи.

23. Осъществявайки комуникация с медиите, прокурорите следва да предоставят информация под форма, която не пречи на хода на следствието, на наказателното преследване и на целите на разследването; не накърнява правата на трети страни, не оказва влияние върху лицата, участващи в разследването или производството; не влияе върху изхода на съдебното производство.

Презумпцията за невиновност и правата на защитата

24. От прокурорите се изисква да проявяват особено внимание към правата на защитата, свободата на изразяване, презумпцията за невиновност и правото на информираност.

25. Прокурорите следва да зачитат правата на защитата. Това се изразява в стремежа да не се разпространява преждевременна информация и винаги да се дава възможност за реакция от страна на защитата.¹² Следва да се избягва разгласяването на информация, която нарушава правото на жертвите да бъдат подходящо информирани. Предоставянето на информация не бива да нарушава индивидуалното право на справедлив процес.

¹¹ Вж. *inter alia* *Ариго и Вела срещу Малта*, № 6569/04, 10 май 2005 г.; *Йорданова и Тошев срещу България*, № 5126/05, § 53, 2 октомври 2012 г.

¹² Във връзка със случаите на изтичане на поверителна информация в пресата вж. *inter alia* *Щол срещу Швейцария* (Голяма камера), № 69698/01, § 61 и § 143, 10 декември 2007 г.; *Кракси срещу Италия* (№ 2), № 25337/94, 17 юли 2003 г.

26. В хода на комуникацията с медиите прокурорите не бива да застрашават сигурността на участниците в процеса, в това число свидетели, жертви, прокурори и съдии, свързани със случаят от висок обществен интерес.

27. Необходимо е постигането на баланс посредством зачитане на принципа за невинност до доказване на противното между обществената информираност и защитата на достойнството и честта на отделния индивид. Със своите действия, доколкото е в юрисдикцията му/й, прокурорът не бива да привлича медийното внимание върху задържаното лице и следва да предпазва участниците в процеса от медиен натиск¹³, като особени усилия са необходими за защита на жертвите на престъпления от медиен тормоз.

Личен живот и достойнство

28. Независимо от ролята си в него на всеки етап от процеса участниците имат право на достойнство, на зачитане на личния и семейния им живот и на сигурност.

29. Доколкото е възможно, самоличността на заподозрените лица не следва да бъде разгласявана по време на разследващата фаза. Преди тази информация да бъде направена публично достояние, следва да се вземат предвид правата на жертвите.

III. КОМУНИКАЦИЯ С МЕДИИТЕ

30. Прозрачността като неразделна част от службата на прокурора е ключов елемент, съставляващ върховенството на закона, и една от важните гаранции за осигуряване на справедлив процес. Справедливостта трябва да възтържествува и това е целта на всички усилия. Като част от този процес на медиите трябва да бъде дадена възможност да отразяват наказателни и други съдебни производства.

31. Принципът за прозрачност, приложен под формата на разпространение на информация за дейността и функциите на прокуратурата, е пътят към изграждане на доверие и увереност в

¹³ Вж. *inter alia* *Николайшвили срещу Грузия*, № 37048/04, 13 януари 2009 г.; *Скиаца срещу Италия*, № 5077/99, 11 януари 2005 г.; *Каракас и Йешилимак срещу Турция*, № 43925/98, 28 юни 2005 г.

обществото. По този начин имиджът на прокуратурската служба се формира като важен компонент на общественото доверие в правилното функциониране на правосъдната система. Възможно най-широкият достъп на медиите до информация, засягаща дейността на прокурорите, допълнително укрепва демокрацията и допринася за открит диалог с обществото.

32. Прокуратурските служби са в състояние да изпълняват и един вид образователна роля, като запознават общественото мнение с начина на функциониране на правосъдната система. Те биха могли да предоставят подходяща информация в медийното и публичното пространство с цел изграждане на по-добро знание и разбиране за съдебната система.

33. Съблюдаването на принципа на откритост допълнително ще допринесе за повишаване на стандарта на работа на прокуратурата. Чрез информиране на медиите по въпроси, свързани с текущи производства и разследвания, правоприлагащите органи и службите на прокуратурата ще бъдат в състояние да получават и обратна информация от страна на широката общественост, което от своя страна ще подобри ефикасността на правосъдието.

34. Допустимо е в рамките на закона прокурорите да предоставят информация в публичното пространство чрез медийни канали за целите на предотвратяване на престъпления и други закононарушения.

35. От прокуратурите на държавите членки се очаква да изберат на основата на специфичните национални критерии, законодателство или традиции най-подходящия начин за комуникация, включително кой да осъществява комуникацията и какво да бъде нейното съдържание.

36. Въпреки че предоставят обща информация на националните медии по въпроси, свързани с политиките или основната роля и функция на прокуратурата, прокурорите в някои държави членки не изразяват публично мнение по отношение на конкретни дела освен като част от правния спор в съдебната зала. Не такъв е случаят с други държави членки, в които всеки прокурор участва в активен диалог с медиите във връзка с дела, с които е ангажиран/а, или предоставя конкретни факти относно случаи, които вече са публично достояние. Независимо от обстоятелствата отношенията с медиите изискват взаимно уважение, доверие,

равнопоставеност, отговорност и зачитане на решенията на съда. При изпълнение на своите задължения прокурорите трябва да следват принципа на безпристрастност и равнопоставеност по отношение на всички участници в медийното пространство.

37. Яснота, достоверност и недвусмисленост са условията, на които трябва да отговаря всяка информация, представена в медиите от страна на прокурорската служба.

38. Прокурорите може да информират медиите на всеки етап от прокурорската работа при зачитане на правните норми за защита на личните данни, личния живот, достойнството, презумпцията за невиновност, професионалната етика в отношенията с останалите участници в процеса, както и на законовите норми, забраняващи или ограничаващи разкриването на определена информация.

39. Във всички случаи остава в сила спазването на законовите изисквания за защита на поверителната информация, включително на тайната на разследването.

40. Съгласно практиката в някои държави членки комуникацията се води изцяло от назначен говорител на прокуратурата, който не е задължително да бъде прокурор, или от специализирана пресслужба. В други държави членки всяка изходяща информация трябва да бъде одобрена или разпространена лично от самия главен прокурор или от ръководителя на прокурорската служба. Съобщения, произтичащи под формата на неутрална информация от името на прокурорската служба като цяло, премахват възможността за персонализиране на съобщението и оттук намаляват риска от персонални критики.

41. Проактивният подход към медиите дава добри възможности на прокурора да поеме инициативата да информира общественото мнение чрез средствата за масова информация. Съобщенията може да имат отношение към общи въпроси от правен характер или по изключение да служат за коригиране на невярна информация, станала публично достояние.¹⁴

42. За да бъде безпристрастна, справедлива, обективна и ефективна в действията си, прокуратурата може да се възползва

¹⁴ Вж. напр. *Сосиете Буиг Телеком срещу Франция*, № 2324/08, 13 май 2012 г.

от възможността да издава прессъобщения, да организира брифинги или да участва в други видове диалог с медиите под формата на пресконференции, интервюта и/или участия в семинари и кръгли маси. Новите информационни технологии предлагат широки възможности за навременна и удобна комуникация за целите на публичната информираност по въпроси от дейността на прокуратурата и други теми, свързани с поддържането на правовия ред и законността в страната.¹⁵ Във връзка с това е препоръчително офисите и службите на прокуратурата да разполагат с добре поддържани уебсайтове.

43. Сътрудничеството на прокуратурата с полицията или други органи на властта може да бъде от полза при изготвянето на прессъобщения, брифинги или други видове комуникации. То е и признак за добро синхронизиране на усилията на националните служби, елиминира риска от разпространяване на невярна информация и предотвратява възникването на отрицателни обществени последици вследствие на извършени особено тежки престъпления. Сътрудничеството от този тип трябва да следва основните принципи, заложи в § 22 и § 23 от Препоръка Rec (2000) 19.

44. Прокурорите трябва да се въздържат от изразяване на мнения и от разкриване на информация, която противоречи на принципите на добрата комуникация. От тях се очаква да съобщават фактите безпристрастно и обективно, като избягват лични оценки или мнения за лица и събития.

45. Прокурорите, подложени на медийни атаки с невярна информация, имат право да предприемат мерки за оспорване или коригиране на информацията по съдебен или друг път в съответствие с националното законодателство. Въпреки това в такива случаи и когато се разпространява невярна информация за лица и събития, имащи отношение към процеса, с който е ангажиран съответният прокурор, е за предпочитане реакцията да идва от страна на ръководителя или говорителя на прокуратурата, а при зна-

¹⁵ Съдът възприе становището, че прессъобщенията, дори когато са публикувани на уебсайта на прокуратурата, представляват публично достояние и може да послужат за информиране на общественото мнение относно внасянето на обвинителния акт в съда (*Шувалов срещу Естония*, № 39820/08 и № 14942/09, § 79, 29 май 2012 г.).

чими дела – от главния прокурор, от най-висшестоящия служител в прокурорската служба или на национално ниво. Реакция от този тип намалява необходимостта от индивидуални отговори на прокурора до всяка от участващите страни и елиминира риска от превръщането на ситуацията в личен конфликт.

46. В някои държави членки съществуват правни или чисто практически проблеми, които следва да се вземат предвид при информиране на лицата, обект на прокурорски решения по наказателни дела. Препоръчва се, когато е възможно и/или практично, прокурорите да уведомяват лицата, засегнати от техните решения, преди тези решения да бъдат оповестени публично.

IV. ПРЕПОРЪКИ

i. Държавите членки или самите прокуратури следва да разработят комуникационна политика, целяща осигуряване на медиен достъп до подходяща информация относно дейностите на прокуратурата. Етичните кодекси на прокурорите може да включват и ръководни принципи за отношения с медиите. Всяка прокуратура е в състояние да определи най-добрия начин за комуникация и нейното съдържание на основата на специфичните национални критерии, законодателство и традиции.

ii. Комуникацията между прокурори и медии трябва да се основава на следните принципи: свобода на изразяване и свобода на пресата, задължение за поверителност, право на информираност, прозрачност, право на личен живот и достойнство, тайна на разследването, презумпция за невиновност, равнопоставеност на страните, права на защитата и справедлив процес.

iii. Отношенията между прокурори и медии следва да се основават на взаимно уважение, доверие, равнопоставеност, отговорност и зачитане на решенията на съда.

iv. Желателно е подходът на прокуратурата към медиите да включва както реактивни мерки в отговор на медийните въпроси, така и проактивни мерки, като прокуратурата поеме инициативата да информира медиите относно събития в съдебната сфера.

v. Допустимо е медийните връзки на прокурорите да бъдат поверени на говорители или на прокурори с опит в сферата на връзките с обществеността.

vi. Препоръчва се, когато е възможно и/или практично, прокурорите да информират лицата – обект на техни решения по наказателни дела, преди тези решения да бъдат оповестени публично.

vii. В случаите, когато прокурорите влизат в директен контакт с медиите, се препоръчва подходящо обучение в областта на комуникациите с цел правилното представяне на информацията. Обучението може да бъде провеждано съвместно с експерти и журналисти или с тяхно съдействие.

viii. Съобщенията, поднесени под формата на неутрална информация от името на прокурорската служба като цяло, премахват възможността за *персонализиране* на съобщенията и намаляват риска от персонални критики.

ix. Освен използване на наличните правни инструменти за предпочитане е реакцията на прокуратурата по отношение на разпространявана в пресата невярна информация за нейни служители да идва от ръководителя или от говорителя на прокуратурата, а при значими случаи – от главния прокурор, от най-висшестоящия служител в прокурорската служба или на национално ниво.

x. Препоръчително е да се използват възможностите, които предлагат новите информационни технологии, включително уебсайтове, за навременна и удобна комуникация за целите на публичната информираност по въпросите от компетенция на прокуратурата.

xi. Прокурорите могат да обмислят възможностите за съвместна работа с полицията или други органи на властта в процеса на изготвяне и разпространяване на публична информация чрез медиите.